

AŞK

Evlerinin penceresinden her sabah ki bu sabahta onu izliyordu. İçinde büyüüp giden o koca aşkla... Ona bakıyor ve umutsuzca hayallere dalıyordu. 15 yaşındaydı Gülden doğduğunda annesi onun tarifsiz güzelliği karşısında büyülenmiş eşinin ona getirdiği başucundaki güllerden bile daha güzel bulduğu kızına gülden ismini vermişti. Annesinin kendine koyduğu ismin aksine yüzü pek gülmüyordu Gülden'in. Sürekli elinden şekeri alınmış çocuklar gibi bakıyordu hayata ağlamakla şaşkınlık arası bağırarak susmak arası bakışları vardı. O günden beri... Güneşli bir Pazar günüydü. Annesi babası ve gülden bu güneşli günü ailecek dışarda geçirmeye karar vermişti. Ama bu günü onlara yaşatmamaya karar veren birisi daha vardı. 17 yaşında ehliyetsiz bir sürücü kendi yaşıtı 3 arkadaşıyla babasının arabasını izinsiz almışlardı. ve neye sebep olacaklarını bilmeden yol alıyorlardı. Gülden annesi ve babası şarkılar söyleyerek yola devam ederken karşılarında onlara doğru süratle gelen arabayı fark ettiklerinde çok geçti. Arabaları şarampole yuvarlanmıştı. Ondan sonrasını zaten gülden hiçbir zaman hatırlayamadı. Hastanede kendine geldiğinde bundan sonraki hayatının bambaşka olacağını bilmiyordu. Yada kaybettiklerini... gülden o kazada hem annesini hem bacalarını hem de geleceğini kaybetmişti. Artık onun için hiçbir Pazar sabahı anlamlı değildi. Eşi ölünce ne yapacağını bilemedi Gülden'in babası. Sakat kızıyla tek başına kalmıştı. Onu da kaybetmek istemiyordu. Tek sahip olduğu şey oydu eşinden yadigâr. Doktordan doktora koşuyordu kızını yurtdışındaki doktorlara bile göstermişti ama kızına çare bulunamıyordu. Onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden bu kaderle savaşıyordu. Yenik düştü. Tüm parasını işini kaybetti. Tüm dostları akrabaları ona sırt çevirdi. Başta ki umutlarını oda kaybetmişti. Kızına bakmak için çalışmak zorundaydı. Bir kafede garson olarak işe girdi. 3 kuruş paraya sabahtan akşama haftanın 7 günü çalışıyordu. Kızıyla da ilgilenemiyordu bu yüzden. Gülden okula gitmiyordu. İlk senelerde denemişlerdi ama ne evden çıkarken kolaydı her şey ne de çıktıktan sonra. Kapıdan çıktığında o sonsuz merdivenler, yolda tekerlekli sandalyenin sığamayacağı dar ve yüksek kaldırımlar, yanından geçip giden o kahredici bakışlar atan insanlar, okula geldiğinde de okul merdivenleri. Hiç biri ona göre değildi. Sanırım bu hayatta onu düşünen kimse yoktu. Babası tüm yolu onu kucaklayarak getirmek zorundaydı evden sınıfına kadar. Bunu yapacak ne gücü ne de zamanı vardı. İşe gitmesi gerekiyordu kızına bakabilmek için. Bu yüzden gülden okulu bıraktı ve açık öğretime yazıldı. Gülden'in hiçbir şeye inancı kalmamıştı. Okumaya bile hakkı yoktu bu hayatta. Taki ondan başka. Gülden tutkuyla ona bakıyordu işte. Aşkla sevgiyle. Ona kendini bildi bileli aşıkta. Onlayken her şeyi unutupordu. Annesi onunla tanıştırdığında Gülden'i gülden daha bebekti ama o andan beri onu sevdiğini biliyordu kadar büyük bir sevgi duyuyordu ki ona her şeye rağmen tüm yaşadıklarına rağmen ondan vazgeçmemişti. Şimdi onu pencereden izliyordu her sabah güneşin ona vuruşu ve onun uzaktan seyretmesi onu kahrediyordu. Âmâ zaten artık sevmiyordu ki güneşli Pazar günlerini yada güneşli hiçbir günü sevmiyordu evet. Ona diğer çocukların dokunması onunla eğlenmeleri onunla birlikte olmalarına dayanamıyordu işte. Bu yürüyememekten bile daha kötüydü onun için. Annesinin yanında o şımarık çocuklar bazen ona çok kötü davranıyordu ve gülden ağlamaya başlıyordu çaresizce. Eli camda sanki ona dokunmak ister gibi. Kazadan önce onunla çok mutluydu hiç ondan ayrılma istemezdi annesi akşam eve zorla getirirdi Gülden'i onun yanından rüyasında bile onunla olduğunu görürdü. Hayattaki en büyük mutluluk oydu onun için anne babasından sonra. Kazadan sonra

görüşemez oldular. Babası bazen onun yanına götürürdü Gülден'i. Âmâ artık neredeyse hiç götürmüyordu. Koskaca kız olmuştu ya. Artık aşkıyla görüşmesi de hoş değildi bu yüzden. Âmâ yine de onunlayken her şeyi unutuyordu gülден tüm üzüntülerini acılarını. Bacaklarını bile hissetmiyordu onun kollarında kuş kadar özgürdü göğе daha yakındı. Ondan daha yükselere çıkabilen yoktu. Gözlerini kapatıyordu ve rüzgarı hissediyordu yüzünde upuzun saçları ahenkle dans ediyorlardı. Annesine kavuşuyordu gökyüzünde Elele tutuşup koşuyorlardı birlikte. Evet, koşmak gülден aşkı ile birlikteyken her şeyi yapabiliyordu. “Gülmeyin evet onla birlikteyken koşuyorum.” yazmıştı günlüğüne de. Günlük tutuyordu yıllardır konuşamadığı her şeyi günlüğüne yazıyordu zaten tek arkadaşı da günlüğüdü Gülден'in. Onu ne kadar kıskandığını da yazıyordu diğer çocuklardan. Annesini babasını. Babasının onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve onun en az kendisi kadar yalnız olduğunu da. Geceleri onun başucunda ağladığını da biliyordu. Bu hayatı onunda istemediğini. Âmâ işte ne kadar bilse de bazen kızılıyordu. Sanki o böyle istemiş gibi. Onu yalnız bırakmayı babası istemiş gibi. Oda babasıyla birlikte olmak istiyordu en azından komşular bile gelmiyordu evlerine zaten onu da televizyondan görmüşü komşuları. Âmâ hep bir ümit vardı içinde acaba bugün erken gelirde... çok uçuk bir hayal olduğunu düşünür ve hemen vazgeçer. Gülден bazen aşkını seyrederken uyuya kalır o zamanlarda rüyasında hep onun yanında kollarında olduğunu görür. Herşey gene mükemmeldir. Rüyalarında annesi de yanındadır.ve başka kimse yoktur aşkı sadece ona aittir ona pis ellerini dokunan kimse yoktur. Ona daha hızlı daha hızlı anne diye bağırır rüyadan hiç uyanmak istemez. Âmâ uyanır ve eski çekilmez hayatına geri döner. O gün gene uyuya kalmıştı gülден camın önünde. O günde babası iş yerinde ilaçlama olduğu için eve erken geldi.ve onu camın önünde derin bir uykuda gördü. Başucunda da bir defter evet o Gülден'in günlüğüdü. Sayfaları açık olan defteri kenara kaldırmak için eline aldığıında yazılanlara gözü takıldı. Babam yazıyordu evet kendisinden bahsetmişti gülден ister istemez okumaya başladı. Bir sayfa iki sayfa tüm günlüğü okuyordu adeta geçmişe yolculuğa çıkmıştı.Herşeyi yeniden yaşıyordu sakat kızının gözünden hıçkırma hıçkırma okuyordu kızının yaşadıklarını. Annesini ne kadar özlediğini. Kendisini ne kadar sevdiğini.Hergün büyük bir umutla onu beklediğini. Bir gün olsun erken gelmesini ne kadar çok istediğini. Gözyaşlarını tutamıyordu. Elinde defter öylece kalakalmıştı. Kızının aşkını da biliyordu artık onun duygularını tertemiz çocuksu hislerini. Gözyaşlarını sildi ve kızını o canından çok sevdiği varlığı uyandırmak için yanağına bir öpücük kondurdu. Ceketini giydirdi kızının hadi bakalım seninle bir yere gidiyoruz dedi gülден heyecanlanmadı doktora gideceklerini düşündü. Giyindi hazırlandı. Gene kimi tavsiye ettiler baba dedi. Bir işe yaramadığını sende biliyorsun. Hayır dedi babası doktora gitmiyoruz. Nereye dedi gülден kapıdan çıkarken babasının kucığında. Sürpriz dedi babası gülümsedi. Güneş batmak üzereydi. Âmâ Gülденi görünce batmamak için savaş veriyordu adeta orada yerinde asılı kalmıştı verdiği loş ışıkla. Gülден sanıyorduk aşkının önündeki yoldan geçebilirlerdi. Onu biraz daha da olsa yakından görmek düşüncesi Gülденi çok heyecanlandırmıştı. Âmâ babası sanki aşkına doğru gidiyordu yüzüne baktı babasının babası kızının ağırlığını bile unutmuştu o anda. Gözleri yaşlıydı gene. Gülден bunu farkettiler.acaba mezarlığa mı gidiyorlardı ama bugün bayramda değildi?babası aşkına iyice yaklaştı gülденin.ve gülденi onun kollarına bıraktı.ve ne kadar hızlı sallıyım diye sordu.evet gülден bir salıncağa aşıkı.evlerinin önündeki parktaki salıncağa.ve ona o kadar tutkuyla bağlıydı ki.belki onu hayatta tutan en anlamlı şeydi babasından sonra.çok hızlı diye bağırıldı .ağlıyordu sevinçten.hayalleri gerçek olmuştu.sanki bir rüyadaydı.baba beni

uyandırdığına emin misin dedi.babası onu sallamaya başlamıştı.güliden dünyanın en mutlu çocuğu oldu bir anda.elleriyle onun kollarından sıkıca tutuyordu asla ayrılmamak istercesine.hani çocuklara parktan geldikten sonra orası pis ellerini yıka derler ya anneleri.güliden tertemiz elleriyle onu tutuyordu onun aşkı pis değildi onun cennetiydi adeta.sonunun böyle mutlu bitmesini istiyordu hayatının,günlüğüne yazdıklarının bu hikayenin.gülideni babası çok hızlı sallıyordu.güliden göğe yükselmişti işte.anneside tutuyordu elinden babasıda yanlarındaydı bu sefer.üçü birlikte koşuyorlardı.evet koşuyorlardı.hayallerine ulaşmıştı aşkına kavuşmuştu.babası o gün işte söz verdi kızını hergün parka getirip onun mutlu olduğunu görmeye.o gün saatlerce o salıncaktan inmedi güliden ve babasıda asla yavaşlamadı...

SULTAN ELİF YILMAZ

16 NİSAN 1992 ANTALYA DOĞUMLUYUM.İLKÖĞRETİM.VE LİSEYİ AFYON VE DAHA SONRA DENİZLİDE TAMAMLADIM.HACETTEPE ÜNİVERSİTESİN DE İÇ MİMARLIK VE ÇEVRE TASARIMI OKUYORUM.2.SINIFIM.